

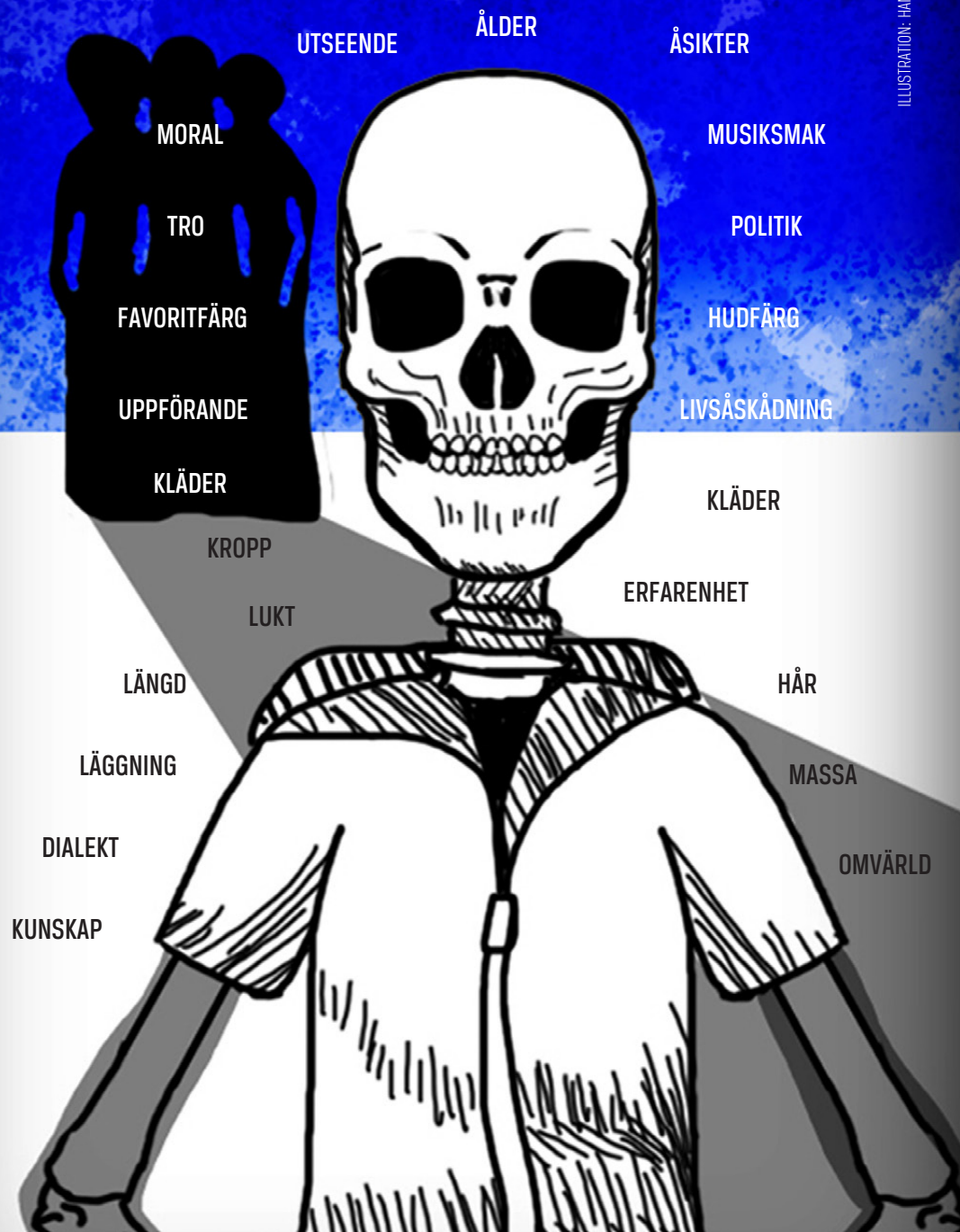
RÄTTEN

TILL SIN IDENTITET

TILL ALLA ER...

Vad är identitet?

När slutar du vara dig själv?

Från "Dark Angel", www.sophielancasterfoundation.com

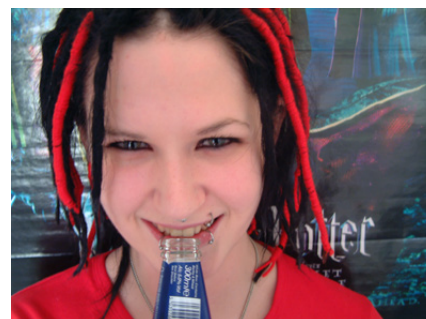
Från mobbning till hatbrott och mord

Diskrimineringen mot personer med subkulturell identitet och stil pågår världen över och tar sig många uttryck. Gemensamt är dock att det ofta är fördomar som ligger till grund för de handlingar som sker, handlingar som sällan ses för vad de egentligen är: uttryck för diskriminering eller rena hatbrott.

Mörkertalen är troligtvis enorma eftersom ingen statistik förs inom ett område som inte mäts. Hur omfattande är det? Det är svårt att svara på men det går att synliggöra om man törs lyfta fram händelserna och inte längre se dem som enskilda fall.

Vi har genom historien förändrat vår syn på exempelvis hudfärg och sexuell läggning och vi har antagit deklarationer om mänskliga rättigheter. Alla dessa processer startade när man till slut vågade tala om orättvisorna och valde att förändra saker.

På 90-talet, i West Memphis, Arkansas, dömdes den artonåriga Damien Echols till döden och två av hans vänner till livstids fängelse för mordet på tre pojkar, i en rättegång där deras kulturella identitet ansågs vara ett bevis för deras skuld. Detta blev ett mycket omtalat fall med ett flertal olika dokumentärer (bl.a. av Peter Jackson och HBO) som belyste de märkliga omständigheterna kring vilka tre unga män dömdes för ett brott som de av allt att döma inte begått. En rörelse som stöttades av folk från hela världen, inklusive flertalet kända namn, kämpade för deras frigivning och mot orättvisorna. Damien Echols och de andra två har nu blivit frigivna i ännu ett kontroversiellt domstolsbeslut efter drygt 18 år i fängelse.

Sophie Lancaster.

FOTO: ROBERT MALTBY

20-åriga Sophie Lancaster och hennes pojkvän attackerades i Bacup, Storbritannien, den 11 augusti 2007. Hon avled ett par veckor senare av skadorna. Initialt hade Polisen inga motiv. Det som senare framkom var att Sophie och pojkvännen enligt förövarna hade fel stil. Förövarna misshandlade henne till döds. För att hedra Sophies minne startade mamman Sylvia stiftelsen The Sophie Lancaster Foundation, vilket blev början på den nu välkända rörelsen som kämpar mot fördomarna mot subkulturer och för att förändra lagstiftningen kring hatbrott.

I februari 2010 avled den 24-åriga Per "Pelle" Nordkvist i Göteborg av sina skador från en attack. Det har blivit ett mycket omtvistat fall och media tolkade initialt mordet felaktigt, som ett rån som gick snett, då Per befann sig vid en bankomat när han angreps. Ingen kunde ana varför Per blev attackerad förrän vid rättegången när det framgick att gärningsmännen känt till Per sedan tidigare. De hade uttryckt ett förakt och hat mot hans subkulturella klädstil. I domen mot 18-åringen framgick det att brottet hade "hatbrottskaraktär", men inget i lagen i Sverige ger stöd för att använda termen "hatbrott" i sådana situationer. Reaktionerna har varit starka runt fallet och många gör bedömningen att Pers subkulturella identitet och val av stil var det som föranledde de händelser som ledde till hans död.

Detta är tre tragiska exempel av många världen över. Tyvärr är dessa inte unika fall, men kanske de som främst uppmärksammas. Fall på fall har uppdagats världen över där personer med subkulturell stil utsatts för övergrepp, hot, misshandel och än värre brott, baserat på deras val av kultur.

Sylvia Lancaster, grundare av The Sophie Lancaster Foundation.

FOTO: SANDRA RÖNNSSVED

Diskrimineringen mot personer med subkulturell stil går djupare än så rent strukturellt. Det har lyckligtvis ännu inte, vad man vet, tagit sig så många extrema yttringar som ovan i Sverige, men det förekommer.

Man behöver inte söka länge på sociala media för att hitta allt från hattexter mot personer med subkulturell tillhörighet, till vad som kan ses som uppvigling till förföljelse, misshandel och andra brott. Detta ger sig även uttryck i den fysiska världen i såväl mobbning som sådant som lagförs, dock inte med rubriken det kanske borde ha. Problemet ligger här i att det finns ett osynligt utanförskap som drabbar många och i synnerhet unga, sammanhang som ofta leder till psykisk ohälsa, utfrysning, med mera.

Arbetet för att synliggöra dessa orättvisor har bara börjat. I Sverige och världen har många unga engagerat sig i olika nätverk och börjat berätta om problemen. Kända personer har börjat tala om hur de behandlats illa, mobbats och trakasserats under sin uppväxt och ofta är det återkommande att de var "annorlunda" med den gemensamma nämnaren "stil" och kreativa uttrycksformer, med andra ord deras kulturella identitet. Det handlar om så mycket mer än stil. Det handlar om rätten till sin identitet.

RTSI RÄTTEN TILL SIN IDENTITET

Om RTSI

Arvsfondsprojektet "Rätten Till Sin Identitet", även förkortat RTSI, är Sveriges första projekt som arbetar med frågan om rätten för alternativkulturerna till sin livsstil. RTSI arbetar mot diskriminering av subkulturerna och mot de fördomar, förtryck och hatbrott som sker gentemot personer som är normbrytande.

Det är ett pionjärprojekt som strävar efter att väcka frågan, att synliggöra det utanförskap som drabbar mängder av individer som dagligen utsätts för något som inte bör kallas annat än ren diskriminering. Problemet är bara att det vi i dag definierar som diskriminering enligt den juridiska definitionen inte omfattar området kulturell identitet och stil.

Projektet startade 1 juli 2014 med bas i Umeå och samlade första året ett 50-tal unga från hela landet som tillsammans började arbeta med frågorna. Projektet utgår från ungas egna berättelser och upplevelser. Projektet drivs av Kulturens Bildningsverksamhet i samverkan med Kulturföreningen Kretsen och styrs av de unga deltagarna. Projektet samverkar även med en rad andra organisationer och förhoppningen är att projektet ska växa under de tre åren och göra ett stort avtryck i samhället, ett första men viktigt avstamp i kampen för rätten till sin identitet.

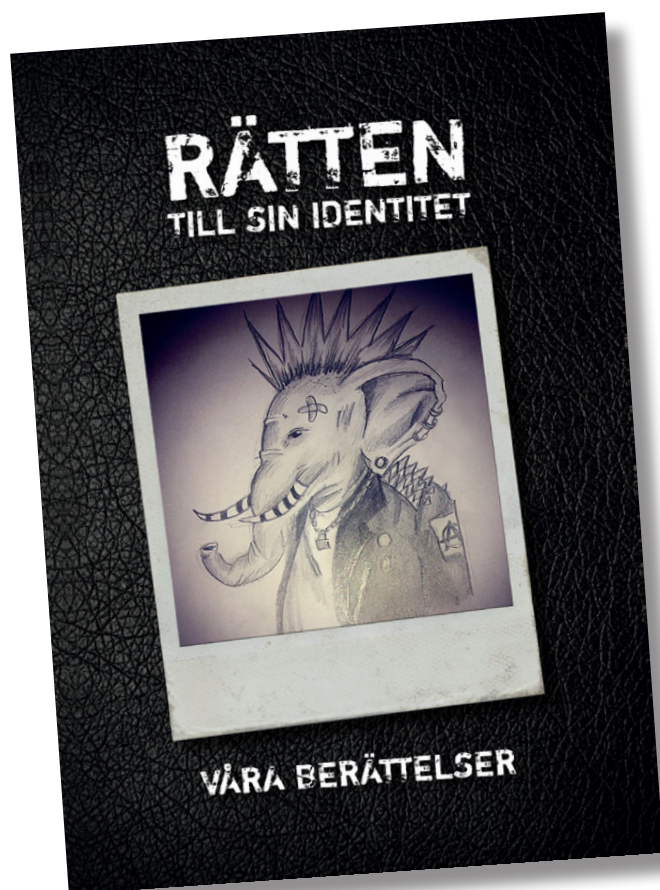
Därför vänder vi oss nu till alla er.

Läs gärna mer på: www.rtsi.se

Boken "Våra Berättelser"

"Våra Berättelser" är en över 180 sidor stor bok fylld med berättelser, dikter, reflektioner, bilder, konst och foton av och med deltagarna i projektet. "Våra Berättelser" är en bok som väcker frågor om hur det är att vara ung och ha en subkulturell identitet i samhället, vilka fördomar som de dagligen får utstå på grund av deras stil, deras identitet. Detta är Sveriges första publikation av sin art, ett samlat initiativ som synliggör diskrimineringen mot subkulturer och som lyfter fram frågan i dagsljuset.

Boken är fri för nedladdning för icke kommersiellt bruk från www.rtsi.se

Texter ur "Våra Berättelser"

Det var inte bara glåporden som skrämde mig och gjorde ont, det var också allas blickar. Blickar så otroligt fyllda med hat som jag fick från så många. Det var fruktansvärt, att bli sedd som en hemsk person, bara för hur jag såg ut.

"BLICKAR AV HAT" AV HANNA JACKSON

jävla emo!

"Måste du se ut så där i skolan? Det är ju bara folk med problem som ser ut så, sådana som mår dåligt." Klart som fan jag mår dåligt. Men tänk vad mycket sämre jag skulle må om jag inte fick hänge mig åt en subkultur. Jag var 15 år när emostilen blev min tröst. Idag är jag 23 och förstår fortfarande inte varför man blev uttittad som ett problembarn.

"FÖRSTA GÅNGEN I MITT LIV" AV LISA HULTDOOM

Äckel!

Men, ett stort jävla MEN var mina ögonbryn. De skulle tydligen väcka anstöt. Mina fina röda ögonbryn som matchar mitt hår perfekt, något som får mig att känna mig väldigt fin. Det skulle vara bra om jag kunde tona ner dem, så de inte var så skrikiga.

"NÅGOT SÅ LITET SOM ÖGONBRYN" AV ANNA TÖRNFELDT

Det är inte Halloween än!

Nu, tre år senare, har jag hört denna bekännelse flera gånger, från många olika människor, och jag blir mer och mer irriterad för varje gång. För vad ska jag egentligen säga? Tack för att du inte längre är rädd för mig, trots att jag aldrig var farlig? Tack för att du tolererar att jag ser annorlunda ut?

"DU ÄR JU LIKA SNÄLL SOM ALLA ANDRA" AV JOSEFIN BLÅ AMUNDSSON

Hora!

Det konstiga för mig börjar när utomstående tar sig rätten att dra slutsatser om mitt mående och mitt liv för att det mode jag följer är normbrytande. Hur man tar sig rätten att skrika glåpord och sprida befängda rykten om en person baserat på deras yttre.

"JAG ÄR INTE SJÄLVMORDSBENÄGEN" AV JOSEFIN SNELLMAN

Om ingen någonsin vågat utforska elden hade vi frusit ihjäl för länge sedan. Om du inte pratar med den blåhåriga killen som sitter för sig själv i korridoren får du aldrig chansen att se vilken härlig vän han skulle ha kunnat bli. Vi går omkring och upplever oss själva som välutbildade. Förståndiga. Intelligent. Men hur många hjärnceller behövs det egentligen för att inse att färgen på vårt hår, vår hud och våra kläder inte har det minsta att göra med vårt värde som människa?

"USCH, DU ÄR JU KONSTIG!" AV ELIN LINDBERG

Men man kan inte frångå faktumet att det i grund och botten är andra människor som yttrar sig och rent av ger sig själva befogenheter till fysiska övertag, utan den minsta tanke på skadan de åsamkar personen som orden hugger. Ord och gärningar som resulterar i att deras riktiga jag döljs av en grådassig slöja, till synes gjord av betong. Allt man till slut ser är klumpen kring deras personliga utstrålning, som visserligen ger en svag hänvisning om den egentliga formen, men knappast ens nästan visar den skönhet som döljs därunder.

"JAG ÄR INTE SJÄLVMORDSBENÄGEN" AV JOSEFIN SNELLMAN

Ta av det där jävla häxsminket!

För mig handlar det inte om att bara vara svartklädd och sminkad. Det ska vara välkoordinerat. Sminket ska vara felfritt och plåtåkängor ska ha hög kvalitet. Dramatiskt, men endast för att jag anser det vara vackert och inte för att få uppmärksamhet. Tvärtom, jag uppskattar inte uppmärksamheten jag får av allmänheten. Jag vill bara ha på mig det jag anser vara vackert utan att få folk att höja ögonbrynen. Varför ska det vara fel?

"KALLA DET VAD DU VILL" AV ANONYM

Satanistjävell! Spöke!

"Du ser ut som en hora!", var det första mamma sa när jag hade på mig smink för första gången. Jag hade på mig mascara och rouge, inget annat. Jag var 14 år och hade precis börjat sista året på högstadiet.

"KALLA DET VAD DU VILL" AV ANONYM

Den känslan en människa får när någon betar sig så här mot en, det är den värsta känslan som finns. Att bli behandlad som att en inte är värd ett skit, av folk som inte vet NÅGONTING om en. Det går nästan inte att beskriva hur dåligt en människa mår av sådan behandling, allvarligt talat. En mår så sjukt illa, skakar av ilska och rädsla, och drunknar samtidigt i förtvivlan.

"TANKAR KRING MOBBNING PÅ GRUND AV KLÄDSTIL" AV HANNA JACKSON

Heeej, Jävvulen! Vill du dö eller?

Jag hörde när min pappa kom hem senare under kvällen och hur min mamma pratade med honom nere i köket som om jag vore ett djur på zoo innan stegen närmade sig mitt rum. Jag stålsatte mig för ett raseri men möttes – när dörren öppnats och han stigit in – endast av en kommentar i stil med "Hej, vad rolig du ser ut, ska du inte klippa dig snart" innan han vände på klacken. Knappast den snällaste kommentaren, men jag kunde i alla fall pusta ut för kvällen.

"TILLBAKA TILL EN OVANLIG DAG" AV ANONYM

Jävla Sopa!

Promenaden

TEXT: EMELIE ENGWALL

Det är i mitten på mars och för första dagen i år skänker solen en hetta som får mig att välja vårjackan istället för dunjackan. Vårjackan, som jag saknat så under dessa kalla månader, är figursydd i svart sammet med dubbla rader knappar i silver. Den passar perfekt över min långa, svarta klänning med fransar som nästan släpar i marken. På huvudet sätter jag en stor svart hatt och på fötterna ett par lackboots. Jag betraktar nöjt mig själv i helkroppsspegeln i hallen. Jag känner mig snygg, full av liv och på ett riktigt gott humör inför min promenad till centrum för att äta en glass i parken, precis som så många andra med största säkerhet gör idag.

Jag har inte hunnit gå mer än ett par hundra meter innan jag känner mig iakttagen. Jag ser mig omkring och får efter en stund syn på ett par unga tjejer som sitter tätt intill varandra i en busskur. Så fort min blick möter deras tittar de ner i marken. Jag struntar i dem och fortsätter gå, och snart hör jag ett gapskratt ifrån busskuren. Men när jag vänder mig om tystnar det tvärt. Tjejerna vägrar fortfarande att möta min blick. Jag tänker stilla för mig själv att de faktiskt ser väldigt unga ut, och tonåringar är ju som de är. Så jag förlåter dem och går vidare.

När jag kommer upp på bron stannar jag och ser ner över vattnet en stund. Det är en sann fröjd att se hur den sista isen snart smält bort och att solen glittrar över vattenytan. Äntligen blir det vår igen, tänker jag och njuter av att bara stå stilla och betrakta vattnet, men plötsligt hör jag hur en bil börjar tuta bakom mig och jag hoppar till. När den, fortfarande tutande, passerar mig ser jag ett gäng killar peka finger åt mig genom rutorna. Jag börjar känna mig modfälld, men försöker tänka att det inte ska få påverka mitt goda humör. Så jag fortsätter gå.

Jag svänger in på den första gågatan och ser att staden är full av liv. Cyklister som irrar runt för att inte köra på någon, människor som går ut och in i butiker och skratt som fyller luften. Folk tror att de är osynliga i mängden. Jag vet att jag inte är det. Jag går förbi ett äldre par på en parkbänk och hör några lösryckta ord i förbifarten: "Se ut så där... uppmärksamhet...". Jag förstår direkt att det är menat till mig. Men jag kanske inbillar mig, jag kanske bara är paranoid?

När jag svänger in på nästa gata krockar jag nästan med en kvinna med barnvagn. Jag hinner precis väja undan samtidigt som ett lite större barn som går bredvid barnvagnen ropar: "Akta häxan!". Jag försöker le mot kvinnan som för att säga att det är okej, barn är barn, men hon viker undan med blicken

och skyndar därifrån. Jag försöker tänka att hon kanske hade bråttom, eller så kanske hon inte alls uppfattade att jag försökte möta hennes blick. Eller är det kanske jag som är påträngande, obehaglig?

Det känns som att en evighet har gått när jag äntligen kommer fram till Pressbyrån. Väl därinne tar jag min efterlängtnade glass ur frysboxen och ställer mig i kön. I ögonvrån ser jag hur en tjej i kön bredvid puffar på sitt sällskap och höjer med ögonbrynen åt mitt håll. Jag hör vad jag tycker låter som ett tillbakahållet fniss. Jag blir lite stressad och råkar ta ett för långt steg framåt så att jag går in i mannen framför mig. "Oj förlåt, det var inte meningen!" säger jag men när han möter min blick nickar han bara kort och harklar sig lite. Han kanske har en dålig dag, eller så gillar han inte folk i allmänhet. Eller så är det mig det är fel på. Plötsligt känns det som att alla tittar på mig och vårjackan börjar kännas väldigt varm. När jag äntligen kommer fram till kassan är jag inte alls sugen på den där glassen längre.

Det är med tunga steg och sänkt huvud jag sakta börjar röra mig hemåt. Borta är glädjen som tidigare fyllde min kropp, borta är morgonens självförtroende. Nu känner jag mig bara trött. Jag är trött på att känna att jag inte får vara en del av gemenskapen, trött på blickarna som suger energin ur mig. Jag vill inte vara en cynisk person, jag vill inte tro det värsta om alla jag möter. Men framför allt så vill jag kunna se ut hur jag vill utan att ständigt bli ifrågasatt. Min mening är varken att provocera eller att få uppmärksamhet. Jag vill bara vara fri att vara mig själv.

Till alla er...

När "Våra Berättelser" släpptes sommaren 2015 började en process där projektet vände sig ut till alternativkulturella artister, konstnärer och andra kreatörer med boken och dess budskap. Det var öppet för de som ville att bidra till RTSI-projektet med musik, film, konst, texter med mera.

Sedan dess har fler och fler kreatörer anslutit sig och bidragen har strömmat in. Många känner igen sig i berättelserna och många har själva varit utsatta. Reaktionerna har varit många och uttrycken starka.

Tillsammans med projektets deltagare har ett flertal artister skrivit musik, texter, skapat musikvideos, konstverk och resultatet har samlats i en gemensam kampanj som fått namnet "Till alla er..."

Kampanjens material släpps online för allmänheten att ta del av via RTSI:s hemsida, sociala media och plattformar. Utöver det har materialet även samlats på en USB-utgåva i begränsad upplaga.

Ni finner kampanjen på www.rtsi.se

Via hemsidan kan ni ta del av musik, videos, konst, texter och annat.

Musikvideon "Till alla er"

Titeln "Till alla er" är hämtad från en låt av musikern, sångaren och låtskrivaren Eddie Wheeler. Han har bidragit till RTSI med en specialskriven låt som inspirerats av "Våra Berättelser" och som bland annat handlar om hur han själv utsattes för mobbning.

Eddie berättar: *"Låtens text är uppdelad på två plan. Ett personligt och ett allmänt. Det allmänna handlar om mobbing och utanförskap och att försöka bryta dessa. Det personliga handlar om hur jag innerst inne kände och men jag inte alltid vågade säga."*

Tillsammans med deltagare och ett filmteam förverkligades videon. Resultatet blev premiären på RTSI:s kampanj för att väcka frågan om kampen mot diskriminering av subkulturerna, kampen mot fördomar och hat, kampen mot normer.

Texten till låten hittar du på nästa uppslag.

Bild från musikvideon
"Till alla er".

Bilder från inspelningen av musikvideon "Till alla er".

Eddie Wheeler.

FOTO: HILDA RANDULV PHOTOGRAPHY

Till alla er

TEXT/MUSIK: EDDIE WHEELER

Till alla er som jag glömt
Ni grå människor med självsikten tömd
Jag kan se in i er värld
och jag är ganska tacksam att jag aldrig fått vara där

Till alla er som mig tömt
Ni som räknat ut mig för att ni bedömt
Jag kommer aldrig förstå
hur er rädsla oro får er att förgås

Jag gav er chansen
Det finns inget ont som stör
Jag gav er chansen
Det är ilskan som förgör
Jag gav er chansen
Det finns inget ont som, inget ont som stör
Det är stoltheten och känslan som förgör

Ni som ropat mitt namn
Ni som vände ryggen och stängde varje famn
Hoppas ni ser och ni lär
nu står ni på golvet och jag,
jag står här

Ni som förringat all kraft
Ni som bara hatat de sidor som jag haft
Ja, jag kan se det ni ser
men jag ger och tar tillskillnad från er

Jag gav er chansen
Det finns inget ont som stör
Jag gav er chansen
Det är ilskan som förgör
Jag gav er chansen
Det finns inget ont som, inget ont som stör
Det är stoltheten och känslan som förgör

Unfamiliar Kind

I boken "Våra Berättelser" finns dikten "Unfamiliar Kind" av RTSI-deltagaren och konstnären Julia Pivén, en dikt som berör och relaterar till mordet på Sophie Lancaster. En annan av projektets deltagare, Robin Lilja, fick idén att tonsätta dikten och sagt och gjort så var processen i gång.

Under några intensiva månader skrevs partitur, varvid verket förevigades och spelades in av ett urval musiker från rock-, folkmusik- och alternativmusikscenen. Robin tillfrågade RTSI:s projektledare Kari Berg att sjunga in verket. Resultatet sattes samman med konstverk som Julia målat och blev till en musikvideo med foton på tavlorna.

Resultatet släpptes på Youtube och finns att finna via www.rtsi.se

Aurelio Voltaire, bild från musikvideon "Innocent".

Kända artister stöttar RTSI

Flera kända profiler inom subkulturscenerna har visat sitt stöd till RTSI-projektet och bidragit med låtar, videos och uttalanden. Ett av de starkaste bidragen i kampanjens första del kom från New York, från den välkända sångaren, författaren och filmmakaren Aurelio Voltaire som dedikerade sin sång "Innocent" till RTSI och skapade en musikvideo tillsammans med projektets deltagare. Videon inleds med en ca 10 minuter lång introduktion av Aurelio Voltaire själv där han berättar om hur han mobbades och utsattes för än värre händelser under sin uppväxt och hur han överkom detta.

FOTO: KARI BERG

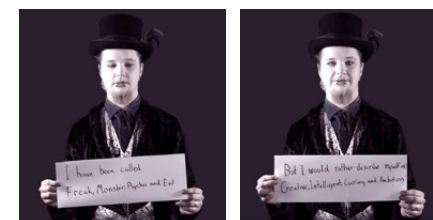

FOTO: SOVEREIGN PRODUCTIONS

Bilder från inspelningen av "Innocent".

Älymystö.

FOTO: JOHN PALMÉN

Från Sverige men också från omvärlden

RTSI har fått uppmärksamhet från såväl svenska som utländska förmågor. Diskrimineringen mot subkulturer finns runtom i världen och flera artister har uttryckt sitt stöd för satsningen. Förutom amerikabaserade Aurelio Voltaire finner vi bland andra finska profilstarka gothrockbandet Two Witches, danska Ras Bolding och tyska Devil May Care. Även finska bandet Älymystö med kände regissören Timo Vuorensola i spetsen bidrar med musik till projektet.

Devil May Care.

Two Witches.

Chaos Research.

Ras Bolding.

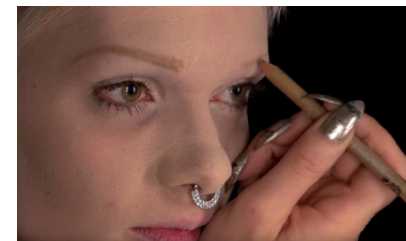
Klä ut sig till normal

Från bandet Asperger Synthdrome med världskända Adora BatBrat i spetsen kommer en låt som handlar om hur personer med alternativkulturell stil ofta får höra att man "klätt ut sig" när man i själva verket klätt upp sig och hur det kan bli när en person tvingas att klä ner sig för att passa in. Musiken kom till i ett samarbete med bandet Chaos All Stars. Musikvideon till låten är inspirerad av hur svenska Top-Model deltagaren Victoria möttes i modevärlden. Hon spelar själv huvudrollen i videon och är en av RTSI:s deltagare.

"Man föds med denna brinnande känsla för vem man är som alternativ. Redan som barn vet vi att vi inte är som andra utan mycket mer. Vi ÄR så här. Vissa hatar oss för det.

Vi ska aldrig behöva ändra utsidan. De som hatar skall ändra insidan."

Adora BatBrat

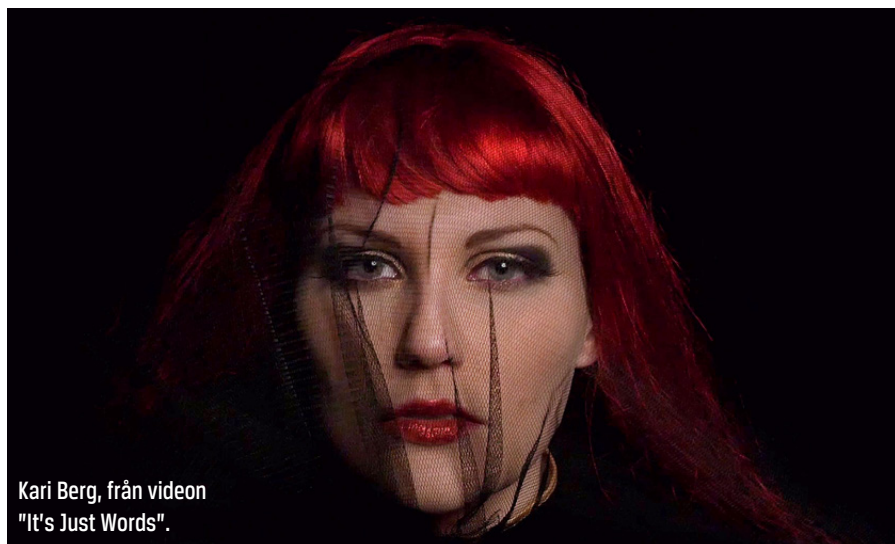

Bilder från musikvideon "You Can't Be Me".

Adora BatBrat och Ami.

FOTO: NIKDESIGN

Kari Berg, från videon
"It's Just Words".

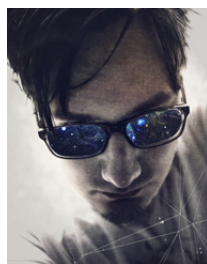
Kari Berg och Psy'Aviah

Förutom sitt projektledarskap för RTSI så är Kari Berg också en etablerad artist och modell i alternativkulturscenen sedan mer än 10 år tillbaka. Hon har själv ett starkt engagemang mot hatbrott och mobbning och har själv fått utstå förtal och utfrysning under sitt liv och karriär.

Tillsammans med Yves Schelpe från Belgiska bandet Psy'Aviah har Kari gjort låten "It's Just Words". Låten och videon är inspirerad från texten "Promenaden" ur boken "Våra Berättelser" och låttexten handlar även om hur skitsnack och rykten sårar, infekterar och förstör för människor. I videon gestaltar en av deltagarna hur en vanlig dag kan vara för en person med alternativ stil, hur den långsamt kan vända och bli en mardröm som man aldrig tycks vakna ur.

Ickykitten, bild från videon "It's Just Words".

Yves Schelpe, Psy'Aviah, redigerad av Tomoki Hayasaka.

Bild från musikvideon "Regenesi".

Ord är också temat för den video som är resultatet av L.O.G.O.S samarbete med RTSI. Videon visar citat som sagts till projektdeltagarna.

FOTO: NIKDESIGN

40 megaton

Andreas Wandegren är aktiv som musiker och artist inom sveriges industri, goth och punkscen. Han bidrar till RTSI med låten "40 megaton", till vilken ett ambitiöst musikvideoprojekt genomförts där bortåt 40 deltagare i RTSI medverkade i videon och dess tillkomst, från manus till färdig produkt, såväl bakom som framför kameran.

"40 megaton handlar om utanförskap, om alienation och om uppgivenhet. Om att försöka hitta vägen utan vare sig karta eller kompass i terra incognita - en okänd värld. Som tonåring hade jag väldigt svårt att hitta ett sammanhang och känna gemenskap med andra eftersom jag stack ut och var annorlunda, både utseendemässigt och vad gällde mina intressen. Tyvärr har inte mycket förändrats sedan dess och jag vet att många unga personer som tillhör en eller annan subkultur fortfarande upplever samma saker. 40 megaton är både bokstavlig och samtidigt djupt ironiserande över omvärldens bild av subkulturella personer."

Andreas Wandegren

Behind-the-scenes-bild från inspelningen av musikvideon "Hålot".

FOTO: HANNA RINDESKOG

Hålot

6th Awakening är namnet på ett av landets mest spännande metalband, frontade av Luisa Vilevik som också har en av landets grymmaste döds-metallröster. Bandet är framför allt känt för sitt deltagande i uppsättningen av *"Demons of the Opera"* – ett samarbete med Norrlandsoperans Symfoniorkester. Låten *"Hålot"* tillägnas RTSI och videon till låten tar upp det omvända utanförskapet som kan uppstå när man har en instängd alternativ personlighet, som inte kommer ut, ett slags "clownen och ballerinan"-tema, men med en normkritisk tvist.

Luisa Vilevik.

FOTO: TRANAN PHOTOGRAPHY

Bild från musikvideon "Jag älskade er av kärlek en gång".

Ninedee

Piteå-baserade bandet Ninedee valde att skapa en video tillsammans med deltagare i RTSI och skrev en helt ny låt inspirerad av temat, en låt som fick titeln *"Jag älskade er av kärlek en gång"*.

"För mig har det alltid varit viktigt att alla har ett lika värde och att ingen i samhället skall behöva känna sig utanför eller bli behandlad sämre på grund av att man bryter normen."

Marcus, Ninedee

You Tube

SE ALLA MUSIKVIDEOS PÅ RTSI:S YOUTUBE-KANAL. LÄNKEN HITTAR DU PÅ WWW.RTSI.SE

STÖD KAMPEN MOT DISKRIMINERING AV SUBKULTURER

Läs mer på www.rtsi.se

KARI BERG, PROJEKTLÄDARE FÖR RTSI. FOTO: NIKEDSIGN

Kulturens Bildningsverksamhet

Kulturens Bildningsverksamhet, kort kallat "Kulturens", är Sveriges nyaste studieförbund. Kulturens är politiskt och religiöst obundet och sätter kulturfrågor i fokus. Kulturens är bildat av och för kulturlivets egna aktörer. Det är i skrivande stund (2016) 16 stycken medlemsorganisationer som är med i Kulturens. Gemensamt har de alla att det är kultur som alla utövar och arbetar med. Det är det enda studieförbundet i landet som ägs av kulturlivets aktörer.

Kulturens blev studieförbund 2010 och har i dag verksamhet över hela landet. Kulturens tror på att arbeta nära och tillsammans med föreningslivet. Kulturens erbjuder möjligheter för kulturintresserade att utveckla och fördjupa sina intressen med folkbildningen som metod.

Kulturens driver projektet "Rätten till sin identitet" tillsammans med projektets samarbetspartners.

Läs mer: www.kulturens.se

Kulturföreningen Kretsen

Kulturföreningen Kretsen i Umeå är projektets huvudsamverkanspart. Det var från KF Kretsen och deras medlemmar som idén om RTSI kom från första början.

KF Kretsen är en kulturförening som värnar om ny, alternativ och normbrytande kulturformer men som också har en bred verksamhet som arrangerande, producerande men även lokalhållande förening. Sedan starten 2003 har föreningen växt till att bli en betydelsefull och viktig kulturaktör med flera hundra utövare, arrangörer och eldsjälar.

Läs mer: www.kretsen.org

SUB – Riksförbundet för Subkultur

SUB – Riksförbundet för Subkultur arbetar för att stärka förutsättningarna för alternativkultur i landet och organiserar demokratiska föreningar, utövare och aktörer. Förbundet verkar i huvudsak inom de estetiska subkulturerna, exempelvis inom genrer som synth och goth.

SUB bildades den 20 september 2014 och är ett ungt förbund som växer. SUB arbetar för att öka kunskapen om subkultur hos allmänheten, skapa nätverk och resurser för utövande konstnärer, arrangörer och aktiva samt för att få ett erkännande för alternativkulturerna. En viktig del av detta är också att arbeta mot de fördomar som ofta drabbar alternativkulturella utövare och arrangörer.

Läs mer: www.subkultur.se

Tack till:

Projektets deltagare och medarbetare, alla kreatörer som bidragit till kampanjen och denna publikation, Arvsfonden, Kulturens, KF Kretsen, Ung Media, SUB – Riksförbundet för Subkultur, Sylvia Lancaster and The Sophie Lancaster Foundation samt alla ni som stöttar RTSI.

Några av alla deltagare i RTSI.

WWW.RTSI.SE

RTSI
RÄTTEN TILL
SIN IDENTITET

KULTURENS

Kulturförening
KRETSSEN
UMEA

